

„Românul își iubește pământul unde s-a născut, ca un rai, din care tiraniile cele mai crude nu sunt în stare a-l goni.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 494

16 - 22 decembrie 2020

Ultima felie a unei rații incomplete...

Cezar Adonis
Mihalache

Impunerea unor restricții „temporare” ar fi trebuit să ne îngrijoreze de la bun început... Și nu doar pentru că numărul lor a tot crescut, de la cele câteva „esențiale” la o întreagă listă, tot mai stufoasă și tot mai puțin motivată cu un minim de argumente (dar nu

pletarea a formelor de drept juridic. Și felul în care acestea sunt de acum ordonate, „înseriate”, concentrate, dovedind că nu vorbim de gafe și nepriceperi...

Este adevărat, Executivul a depus de la început, la curtea drepturilor omului, o notificare privind restrângerea unor drepturi! Dar asta nu dă dreptul nimănui să atace valorile fundamentale. Pentru că

elare a conceptelor pe care o acceptăm mult prea ușor.

Și este descurajant că nici o asociație nu a reacționat față de felul în care guvernării au vorbit despre porția de eliberare din ziua votului... Nici Avocatul poporului, nici așazisul Consiliu pentru combaterea discriminării și nici măcar judecătorii care l-au taxat, pe bună dreptate, pe Klaus Iohannis, pentru

Eliberarea prin Cultură

Vasile
Lechințan

Trăind în cercul nostru strâmt, în care azi ...nenorocul ne petrece, avem, totuși, la îndemână o șansă uriașă de a ieși din acest cerc, și anume eliberarea, libertatea prin Cultură. Am ajuns timpurile în care șansa nu o are doar câțiva privilegiați, ci fiecare om. Lectura ne este la îndemână. Cum gestionăm această șansă? Aici este secretul vieții.

Noi, oamenii, suntem astfel făcuți încât avem o nevoie uriașă de a cunoaște lumea. Ne place să știm cât de multe despre viață, suntem avizi de cât mai multe aspecte ale înfățișării Lumii și a Vieții din prezent și din trecut. Cu însușirea fundamentală numită curiozitate ne naștem. Ne bucurăm, de mici, de noi și noi descoperiri ale aspectelor lumii, cu care ne îmbogățim și le luăm în stăpânire. Curiozitatea la vârsta maturității nu trebuie să se reducă doar la supraviețuire, ci la forme superioare de încântare a sufletului, la știință, la creație artistică. Așa a progresat lumea.

Prin cele ce urmează ne introducem în lumea curiozităților de demult, selectate din cele bune – să le zicem, care ne încântă, care pot să ne lumineze norocul (“Norocu-mi luminează!”), ne scot din orizontul cercului nostru strâmt, cum ni l-a definit Lucașăruș, alias Eminescu.

De Crăciunul anului 1888, “Gazeta Transilvaniei” publica o frumoasă povestire cu tîlc a scriitorului rus Ivan Turgheniev, intitulată Virtuțile femeiești, cu următoarea traducere: “Cu două ori trei zile înainte de Crăciun, bunul Dumnezeu dete o serbare în palatul său de azur. La serbare erau invitate toate virtuțile, dar numai virtuțile femeiești. Nici un bărbat, ci numai femeii erau de față. Puteai vedea acolo multe virtuți, una lângă alta, și mari, și mici. Cele mici erau mai drăgălașe și mai frumușele decât cele mari, dar toate păreau a fi bine cunoscute și prietenoase una cu alta. Dar deodată văzu bunul Dumnezeu două femei frumoase, care se părea că nu se cunosc de loc. Domnul casei apucă de mână pe una din ele, ca să o presinte celeilalte. – „Binefacerea”, zise uitându-se la cea dintâiu. – „Recunoștința”, adause el arătând cătră cealaltă. Amândouă virtuțile se uitară uimite una la alta. De la crearea lumii se ’ntâlneau aci pentru întâiași dată”. Povestirea este minunată prin deschiderea ce o oferă spre “palatul de azur”

unde se petrecea serbarea din preajma Crăciunului și autorul atrage astfel atenția asupra faptului că deseori nu ne exprimăm recunoștința față de o binefacere acordată de un semen de-al nostru.

Tot în anul 1888, aceeași minunată revistă “Gazeta Transilvaniei” publica niște știri la care astăzi suntem foarte sensibili, referitoare la debutul vaccinării în România de către marele savant Victor Babeș, contra turbării. Se arată c

„Trei săteni din Transilvania, tocmai din Copșa, lângă Sibiu, au sosit în capitală [București] pentru a se supune tratamentului Institutului Bacteriologic al profesorului Dr. Babeșu. Acești nenorociți au fost mușcați de nisce lupi turbați. Ceea ce e greu, e că mușcăturile, cari toate sunt la obraz, [și] datează de șapte săptămâni. Cu toate acestea, inoculările [vaccinurile] au început”. Din păcate, nu au avut șansa de a fi vaccinați alți oameni mușcați de un lup turbat. “Gazeta Transilvaniei” scrie că “În luna trecută [octombrie 1888], locuitorii din Șibișelu: Eli-seiu Perșa, Vasilie Ciucuru, Vasilicanu Gligore, Gligore Pli-goru, Plia și Ioană Gligoru, apoi locuitorul din Loman Petru Andreiu Stancu au fost mușcați de un lup turbat. Cei trei dintâiu au murit de turbare, ear ceilalți stau încă sub supraveghiere medicală. Oare acești sârmani Români n-au fost vrednici să fie trimiși de comitat la un institut bacteriologic, dacă nu la Paris, unde e prea departe și costă prea mult, dar la București, unde e aproape și cheltuelile sunt mici”. Interesant este că la Institutul Bacteriologic din București (vezi foto) au plecat să fie vindecați, în decembrie 1888, și “doi săteni de lângă [Buda]Pesta”, scrie “Gazeta Transilvaniei”, preluând știrea din „Românulu” de la București. “Ei au fostă mușcați de un lup turbat. Unul avea bărbia scosă și celălalt obrazul sfâșiat. D-l. Dr. Babeșu a început a le face inoculațiune [vaccin]”. Nu ne putem reține mândria că România era în fruntea științei medicale europene în epocă.

științifice, pentru că așa ceva nu a existat nici măcar o clipă, totul având doar o „rațiune” croșetată pentru aparentul bine social), ci și pentru prelungirea „în cascadă” a acestora. Ar fi trebuit să ne trezim măcar în clipa în care restricțiile inițiale au devenit izvor și motiv de justificare a noi impuneri. Practic, fără nici o altă explicație, primele restricții au devenit spețe pentru aplicarea de noi limitări! Juridic spus, existența inițială a restricțiilor, nu neapărat fundamentate, a devenit precedentul din care a izvorât această continuitate. Iar dacă am „ratat” prima serie de restricții pentru a cere răspunsuri documentate, de acum va fi tot mai greu de impus astfel de cereri cetățenești, răul „izvorător” pierzându-se în acele începuturi...

Am depășit însă acel moment al „simplității”! Iar de acum trebuie să ne îngrijoreze felul în care guvernării schimbă conținutul juridic al acelor restricții. Felul în care acestea le sunt înlocuite cuprinderile și chiar încadrările. Forma în care se mută micile agresivități juridice înspre o descom-

asta se întâmplă acum, în spatele derulării unor acțiuni motivate de necesitățile „sanitare”, este atacat filonul central al libertăților cetățenești. Și nu mai vorbim despre simple restricții, ci de o agravantă acțiune de restrângere a drepturilor noastre.

Se succed atâtea restrângeri, atâtea impuneri, atâtea „corecții” în numele unui bine public nedefinit, încât, foarte curând, ridicarea unei simple restricții va părea o adevărată eliberare! O redobândire a libertății, deși va fi o biată scânteie... Ba, vom ajunge să ne bucurăm mai mult ca în 1989, la primirea „raței de libertate”... Când am crezut că ne-am luat o felie, fără a conștientiza că am avut, atunci, totul!... (Faptul că am risipit, apoi, rând pe rând, felie cu felie, întregul, este o altă problemă).

Astăzi suntem tot mai aproape de momentul civic al „dobândirii” de pseudolibertăți, iar eliminarea din portofoliul de restricții covid a unei simple măsuri o să ni se pară mai importantă decât însăși libertatea obținută în ’89. Pentru că acolo ne va duce tot acest discurs de îmbotnițare de acum... Această remod-

ingerința cu abordări politice într-o ședință a CSM -ului...

Nimeni nu a reacționat față de felul în care, aproape provocator, premierul și felurite cozi din camarila de cenzură și restricții covid au vorbit despre restricții prin asimilarea acestora ca drepturi fundamentale, libertatea de mișcare acordată în plus la rația de noapte (!) fiind abordată, nu din perspectiva restricțiilor de circulație (fie și cu definiția de „cazistică” a simptomului covid), ci prin formularea ca libertăți de mișcare și circulație. Practic, cetățenii au avut o libertate de circulație provizorie împănată cu o felie în plus pentru noaptea de după ziua votului. Nu o reconfigurare a restricțiilor, ci o porție provizorie de libertate de mișcare și circulație, ce a căpătat caracter oficial prin redefinirea juridică în acte, prin intermediul unor instituții nonjuridice, dar izvorătoare de norme...

Despre critică, libertate și adevăr

Ioan Auerei
Pop

Vasile Alecsandri (1821-1890) – trecut la cele veșnice exact acum 130 de ani și venit pe lume acum aproape două secole, considerat azi de unii „analisti postmoderni” poet „minor”, demn de a fi uitat – s-a numărat printre făuritorii României moderne, deși nu a fost tocmai un model de modestie și de sfioșenie. Totuși, spre finele vieții, când i s-a atras atenția că Eminescu este de departe deasupra lui, supărat pe tonul dizgrațios, vehement și jignitor al unor critici, a scris câteva versuri memorabile: „E unul care cântă mai dulce decât mine?/ Căutât mai bine țării, si lui căutât mai bine./ Apuce înainte s-ajungă cat de sus./ La răsăritu-i falnic senchină-al meu apus./ Iar voi, care asupră-mi săgeți tocite trageți,/ Cântați, dacă se poate, fiți buni și nu mai rageți!”. Poezia se cheamă „Unor critici” și, pe vremuri, atunci când încă elevii erau învățați de dascălii mai bătrâni ce înseamnă buna cuviință intelectuală, versurile ei erau comentate și chiar învățate pe de rost la școală.

Natural, generația lui Alecsandri, Eminescu sau Macedonski nu a fost una de pension, în care protagoniștii să se fi purtat cu mânuși unii față de alții, dar ce mărturii de umor sănătos, ironie fină, pamflete și chiar diatribe ne-au rămas de la ei!

În deceniile comuniste, polemicele au fost controlate, iar limbajul decent (câteodată „de lemn”) a fost impus de ideologia regimului. Decența era adesea artificială și vegheată de cenzură.

Totuși, era. Azi, însă, după redobândirea libertății, pe lângă multele dezlănțuiri benefice, salutare și chiar pline de har, s-a dezlănțuit și ura față de aproapele nostru, față de autoritate, față de ordine, față de valoare și chiar față de opinia celuilalt. Istoricii studiază, între altele, și alteritatea, adică ființa privită din punct de vedere diferit de ea însăși.

Dincolo de această accepțiune de dicționar, mulți înțeleg prin alteritate acceptarea celui diferit de tine, considerarea ființei/ființelor umane sub toate fațetele ei/lor, mai luminoase sau mai puțin luminoase. Firește, acceptarea

celuilalt este numită de mulți, în mod curent, toleranță, chiar dacă și sensul acestei noțiuni a suferit mari modificări de-a lungul vremii.

Comunismul nu a predicat nici alteritatea și nici toleranța, decât de fațadă și doar atunci când era absolut necesar. De trei decenii, ne străduim să eradicăm aceste abuzuri și

nesc, dar să revărsăm această ură în comunitate în forme inadecvate, reprobabile și ofensatoare este diabolic.

Ura are în vedere deopotrivă persoane/personalități, grupuri și instituții. Persoanele (personalitățile) care ne deranjează sunt căutate la origini, la familie și la înaintași, cu metode demne

frustrați, eșuați, incapabili de performanță, incuți, semidocti, analfabeți autodeclarați genii, existau destui stupizi, idioți și proști, dar ei rămâneau în limitele lor locale, în grupuri restrânse, neavând acces la mijloacele de comunicare în masă, ca să-și exhibe ura în forme neadecvate. Lumea lor limitată îi cunoștea și îi trata ca atare, drept margin-

să revenim la democrație. Democrația înseamnă, între altele, ascultarea vocii majorității, chiar dacă nu suntem de acord cu ea. Să ne amintim pentru ce au luptat și (în parte) au murit cei care s-au aflat pe străzi în decembrie 1989 și care nu știau atunci despre vreo lovitură de stat, despre vreo conspirație străină a marilor sau micilor puteri sau despre vreo recrudescență viitoare a (neo)comunismului. Au strigat cu toții „Libertate!”, iar libertatea înseamnă și acceptarea pluralității opiniilor. Ne-am plâns mereu că regimul trecut a impus un singur partid, o singură ideologie, o singură credință ateistă, o singură direcție în cultură și că a interzis sau asuprit alte curente filosofice decât materialismul, că a combătut credința și că a persecutat biserica, că a interzis unele confesiuni, că i-a închis și ucis pe unii credincioși manifești, că a dărâmat biserici, că a confiscat proprietăți (inclusiv bisericesti) etc. În naivitatea unora dintre noi, cu optimismul moderat al iubitorilor de cultură și de spiritualitate, am crezut că toate acestea s-au sfârșit.

Or, din păcate, pe lângă atâtea lucruri bune și eliberatoare, constatăm, cum spuneam, în această societate a noastră, o nelimitată invazie de ură în comunitate, manifestată – din partea unora – printr-un conținut visceral, veninos, pe de o parte, dar și printr-un limbaj suburban, grobian, rușinos și înjositor, pe de altă parte. Că ne umplem câteodată de ură, să spunem că așa este ome-

de Inchiziție sau de dictaturile secolului al XX-lea. Marota care persistă de trei decenii este apartenența – reală sau inventată – la „securitate”, la partidul comunist, la UTC, la pionieri și chiar la „Șoimii Patriei”. Grupurile sunt îndată catalogate drept naționaliste, bigote, subversive, masonice, patriotice, tradiționaliste, autohtoniste, și câte altele. Instituțiile, mai ales cele în care, în acord cu sondajele de opinie, opinia publică are încredere, adică Biserica, Armata, Academia Română, sunt terfelite, maculate, acuzate de felurite vini, de la colaboraționism comunist până la implicare prea pronunțată în comunitate. Comunismul ne-a ținut sub obroc și a pus la zid credința românilor și biserica lor. Oare ne-am cucerit libertatea ca să lovim dur și jignitor în credință și în biserică?

Cui folosește această atitudine dacă nu distrugătorilor de statui, nostalgicilor comuniști, neocomuniștilor, inamicilor valorilor europene și democratice. Oare am abolit un fel de intoleranță ca să o înlocuim cu un set de intoleranțe? Adevărul și dreptatea – scoase din context și luate în mod absolut – nu prețuiesc nimic în lumea noastră omenească fără bunătate și iubire față de cel de lângă tine.

Critica este un lucru firesc într-o societate democratică, ea fiind de la sine înțeleasă, dar intoleranța nu mai este. Iar limbajul grobian nu are ce să caute în Cetate. Existau și în trecut numeroși

ali, nenorociți, bătuți de soartă.

Astăzi, însă, oricine are acces la publicitate. Cel mai bine a exprimat acest lucru marele om de cultură Umberto Eco: „Mijloacele de difuzare în masă dau legiunilor de idioți dreptul să vorbească, pe când odinioară ei vorbeau numai într-un bar, după un pahar de vin, fără să facă rău comunității. După aceasta, ei erau repede reduși la tăcere, dar acum ei au același drept să vorbească precum un câștigător al Premiului Nobel. Este invazia idioților”. Dincolo de asprimea cuvintelor, în spatele lor se ascunde un mare adevăr. Cuvântul idiot nu însemna la origine (în greaca veche) cretin, tâmpit, imbecil, ci pur și simplu „cel ce își vede de treburile sale” sau cel care „nu participă la treburile politice”. De multe ori, cei care nu participau la viața politică – adică la lupta pentru putere – erau educați și inteligenți, dar preferau alte forme de implicare în comunitate. Umberto Eco dă, însă, termenului de idiot conotația curentă actuală. Să ne înțelegem bine: astăzi nu toți cei care critică în chip ofensiv și josnic, fără d i s c e r n â m â n t , personalitățile, grupurile și instituțiile sunt idioți. Unii sunt foarte instruiți, penetranți și chiar culți, dar cu atât mai periculoși, destructivi, malefici.

Nu cred că ne-am cucerit, cu mari sacrificii, dreptul de a vorbi liber în societate, ca să semănăm furtună, să jignim constant, să respingem aproape orice și pe oricine, profitând de

extinderea fără precedent a formelor de comunicare. Din păcate, într-o societate debusolată, lipsită de cultură generală, ademenită de falși profeți, educată precar sau needucată, asemenea atitudini de denigrare permanentă, de condamnare fără drept de apel, de virulență în limbaj pot să prindă, pot să fie ispititoare, pot să producă rod. Tot Umberto Eco spunea că „prostia este infinit mai fascinantă decât inteligența” și că „inteligența are limitele ei, prostia nu”. Prin urmare, un comunicator public se cuvine să aibă precauțiile sale și să se ferească de grosolanie, de mitocănie, de mojie. Toți oamenii și toate instituțiile pot și trebuie să treacă prin furcile caudine ale criticii – în fond, nu suntem niciunii dintre noi realități perfecte, edenice – dar felul și forma criticii sunt foarte importante într-o lume civilizată.

Într-o asemenea lume, trebuie să existe loc și pentru cutume, pentru pelerinaje, pentru tradiții, pentru credință și formele sale de manifestare, ca și pentru autoritate și ordine. Iar autoritatea este cu atât mai respectată cu cât instituțiile care o incumbă sunt mai prestigioase. A săpa mereu prestigiul autorității recunoscute înseamnă a lucra la disoluția comunității.

Din păcate, acest adevăr și această constatare nu ne va feri pe viitor de excese, dar ne-ar putea face mai precauți. Există legi juridice care îngrădesc libertatea greșităților noastre, dar, mai presus de ele, sunt legi morale care, odată încălcate,ucid libertatea tuturor.

Comunicatorii ar putea lua seamă la un set de rigori etice și estetice, care pornesc de la anumite virtuți și valori consacrate, ajungând până la regulile de bază ale oratoriei. Receptorii ar trebui să fie mai vigilenți și să nu ia de bune toate aserțiunile exprimate în spațiul public, chiar și atunci când vin dinspre „formatori de opinie” notorii. Nu am naivitatea să cred că aceste cuvinte ale mele vor schimba tonul unora dintre critici. Dar, îngăduiți-mi să exprim în final încrederea în forța adevărului omenește posibil: „Poți să păcălești câțiva oameni tot timpul și toți oamenii o perioadă, dar nu poți să păcălești toți oamenii tot timpul” (Abraham Lincoln).

Somnul de moarte al unei rațiuni în metastază (1)

Gheorghe
Văduva

De la o vreme, din cauza ticăloșiei aberante a celor care conduc țara, ducând-o pas cu pas spre dezastru, m-a cuprins o revoltă teribilă, o scârbă imensă și o greață amară, ai căror embrioni există însă în mine încă de pe vremea anilor '57-60', când eram elev în școala militară de ofițeri activi. Astăzi, însă, s-a ajuns la paroxism. De aceea, de ceva vreme, am decis să nu mai bag în seama mocirla, scursura și antiromânismul politichiei românești, ci să mă ocup doar de proiectele mele: redactarea și tehnoredactarea a trei reviste, finalizarea romanului în lucru „Ancore pe nori” – cel de al zecelea –, a volumelor de versuri viitoare, câte or mai fi, și a tratatului de strategie, la care lucrez de multă vreme. Sunt proiecte grele, care necesită mult efort creativ și de documentare, analiză și sinteză, precum și asumarea unor responsabilități necesare pentru vremurile în care trăim. Dar eu fac asta de o viață. Totuși, țin să precizez că, în școala militară, pe care eu o iubesc foarte mult, așa cum iubesc toate școlile pe care le-am absolvit totdeauna cu brio, care m-a format ca om și ca ofițer, am învățat să fiu ceea ce sunt. Nu instrucția în sine, nici programul extrem de dur și exercițiile tactice și de specialitate erau insuportabile – ba chiar îmi erau foarte dragi –, ci propaganda prost făcută, cu argumente stupide, care nu avea aproape nicio legătură cu armata, cu viața militară și nici măcar cu patriotismul. Așa cum nu are nici acum.

Nu contest necesitatea învățământului politico-educational în armata de atunci și nici în cea de acum, dacă s-ar mai face așa-ceva și dacă ar avea vreo legătură cu știința politică, cu istoria neamului, cu valorile naționale și universale, cu cultura națională, universală și militară. Fără arondarea educației și instrucției militare și de orice fel la sistemele de valori naționale și universale, la știința politică, la cunoașterea și înțelegerea suporturilor și determinărilor geopolitice și geostrategie, s-ar genera contingente de roboți umani incapabili să înțeleagă ce fac și de ce o fac, ce este patria și care sunt valorile ei și de ce neapărat această patrie trebuie totdeauna apărată spre toate orizonturile. Contest doar dobitocia, aberațiile, lipsa de creier și, mai ales, trădarea. Statul dac a pierit tot ca urmare a unor trădări în favoarea Romei, menținerea în separație și chiar în ostilitate, timp de secole, a teritoriilor locuite de români s-a datorat presiunii imperiilor care ne înconjurau și ne sufocau, ca un șarpe Anaconda, interesului lor și, probabil, înțelegerilor lor tacite de a menține cele trei identități românești într-un

areal de siguranță strategică (interioară, în cadrul Imperiului Austro-Ungar și exterioră, în cazul Imperiului Rus și Imperiului Otoman), la care se adăugau trădările unora dintre boieri, ale unora dintre domnitori și neputinței comunităților divizate ale românilor de a înțelege necesitatea și posibilitatea unirii și de a se lupta cu cei trei coloși.

Așa a fost mereu și tot așa este și acum. Ba chiar mai rău, mult mai rău...

Simt nevoia să exprim totuși câteva reflecții. Rog displayul calculatorului să le suporte și pe cei care vor avea disponibilitatea, timpul și răbdarea să le citească, să le analizeze și să încerce să le înțeleagă, în conținutul și spiritul lor, dar mai ales în esența lor.

În decembrie 1989, Armata României, care avea, pe atunci, o doctrină proprie, bazată pe apărarea țării spre toate orizonturile, un efectiv de vreo 300.000 de militari-luptători activi, constituit în patru Armate (cu 10 divizii mecanizare, dislocate în zonele de operații, cu două divizii de tancuri – una la București și alta la Târgu Mureș, în general, pentru contralovitură, dar nu numai –, cu 6 brigăzi de vânători de munte, cu numeroase mari unități și unități de artilerie, de rachete și artilerie antiaeriană, cu o logistică pe măsură), în o mulțime de comandamente ale armelor, cu o divizie de aviație și câteva regimente de aviație, cu două divizii de apărare antiaeriană, cu o divizie maritimă, o brigadă de vedete purtătoare de rachete și torpiloare și numeroase alte forțe, la care se adăuga o rezervă substanțială de vreun milion și mai bine de luptători, încadrați, la nevoie, potrivit planurilor de mobilizare, pentru completarea cu efective a unităților operative și în unitățile și marile unități prevăzute a se înființa în caz de război, ele însele având, în stoc, nu doar armamentul și munițiile necesare, ci și echipamentul, pus pe umerase, în unitățile și marile unități active, care aveau obligația managementului punerii în operă a planurilor de înființare a acestora. Rezerviști erau convocați, periodic, la pregătire, în vederea actualizării cunoștințelor și deprinderilor, cunoașterii și familiarizării cu noua tehnică introdusă în înzestrarea armatei. Îndeosebi din 1964 încoace, armata era dotată, prioritar, cu tehnică militară fabricată în România, depozitele de alimente, carburant și muniții erau pline, iar tancurile din unitățile care constituiau eșaloanele de luptă aveau muniția în ele.

După criza din 1968 (invazia Cehoslovaciei de către forțele Tratatului de la Varșovia, la care România nu a participat), au fost înființate formațiunile de gărzi patriotice, care consolidau și mai mult puterea armată a țării. Practic,

aproape fiecare cetățean era și un luptător instruit și capabil de a apăra țara.

Sunt doar câteva cuvinte despre o construcție de apărare care încorporează în ea un efort extraordinar, inteligență, responsabilitate, patriotism, sacrificii, bravură. N-a fost deloc ușor. Nici nerisicant. Doctrina războiului întregului popor pentru apărarea țării transformă populația în luptători, iar riscul să fie nimicită într-un război pe viață și pe moarte crește imens. Or, această vulnerabilitate, asumată, arată cât de grea și amenințătoare era situația, cât de riscantă era o astfel de doctrină și cât de asumată era o astfel de decizie politico-militară. Dar așa a fost.

Primul tanc românesc are povestea lui, de-a dreptul eroică, ținând seama că într-un astfel de colos se assemblează peste 75.000 de repere și că el a fost adus, în câțiva ani, la cotele moderne la acea vreme ale tancului TR-850, aflat și acum în înzestrarea pușinelor subunități de blindate care au mai rămas. Avionul IAR-93, care a echipat două regimente de aviație, era pe cale de a ajunge unul dintre cele mai performante avioane la clasa lui, dar, imediat după 1989, au fost tăiate, cu o furie criminală, 75 de avioane care echipau regimentul de aviație de la Craiova și pe cel de la lanca. Subsemnatul a zburat cu un astfel de avion, la Craiova, după ce zburasem, la Borcea, cu MiG-21, în cabina 1 a MiG-ului fiind căpitan-comandorul Dorel Luca, azi, generalul Dorel Luca, unul dintre așii aviației militare supersonice a României, apoi cu MiG 29, unul dintre cele mai performante avioane din lume, la acea dată. Desigur, nu se putea face o comparație între ele, dar IAR-93 nu era avion multirol, ci doar unul de atac la sol și de sprijin al Forțelor Terestre, care se comporta admirabil în apropierea solului. Dar și escadrila de MiG 29 a dispărut sau a fost donată la alții, așa cum au dispărut, tăiate cu aparatul de sudură sau aruncate la gunoi, și obuzierele de 122 și cele două divizii de tancuri și tancurile care echipau centrele de instrucție echipaje tancuri de la Roman și Buziaș și multe, foarte multe altele.

În calitatea mea de jurnalist militar, specializat în pregătirea de luptă și învățământ militar, am fost prezent în toate unitățile armatei, la instrucție, în marșuri pe mașini de luptă sau pe jos, la toate aplicațiile cu sau fără trageri de luptă din poligonul Cincu, de la Mălina, de la Babadag, de la Cârțișoara etc., din munți și de la câmpie, de pe fluviu și din mare. De aceea cunosc în detaliu întreaga armată de atunci, de la nivelul Ministerului Apărării Naționale și Statului Major al Apărării (pe atunci Marele Stat Major), la cel al marilor unități, unităților și subunităților, iar concluzia

mea, după 10 ani de comandat de pluton, 2 ani de stat-majorist într-o brigadă, 2 ani de studii la Academia militară, absolvită ca șef de promoție, 2 ani la minister și 24 de ani de jurnalism militar, dintre care 20 la ziarul central al armatei, este aceea că am avut o armată extrem de puternică și de competitivă, cu statele majore de armate, mari unități și unități închegate și foarte bine pregătite, cele mai multe dintre ele la cel mai înalt nivel, care reprezenta o forță de temut, fiind una dintre primele 14 sau 15 armate ale planetei.

Ar fi foarte multe de spus – pentru că am petrecut, în această instituție aflată în scutul de extremă urgență al țării, 40 de ani ca militar activ și 10 ani în calitate de cercetător științific gradul 1 –, dar mă rezum la atât.

Ei, bine, pentru a transforma România în ce este acum și, probabil, în ce urmează să devină, în concepția ticăloasă a celor care se află la butoanele războiului aberant împotriva țării noastre, desfășurat cu complicitatea clasei politice românești (imatură, fără viziune politică și strategică, incapabilă să identifice și să înțeleagă interesul național sau, pur și simplu, unealtă chioară a distrugătorilor de țară), au fost planificate și puse în operă mai multe scenarii, printre care se află și următoarele:

a) Crearea unei situații de război complex, hibrid, împotriva României, simulat și totodată declanșat prin efectul în timp al propagandei antiromânești, susținut și întreținut de cei interesați, pregătirea și punerea în operă a diversiunii de la Timișoara declanșată de grupuri diversioniste care au intrat în țară dinspre Ungaria și Serbia, dar și din Rusia și, probabil, și din alte țări sau comunități ostile nouă, sub masca sprijinului legitim al ostilității poporului față de conducerea politică socialistă de la București.

b) Cunoscând doctrina militară a României și realitățile din țară, cei care au declanșat acest război au mizat pe obsesia conducerii de la București de a transforma fiecare localitate într-o cetate de muncă, luptă și apărare, de a descoperi și anihila la timp coloana a cincea a inamicului și de a lichida orice focar de agresiune clasică sau atipică împotriva țării și a regimului ei politic, impus cândva sub presiunea tancurilor sovietice. Conducerea țării și, respectiv, conducerea armatei știau că, în planurile dușmanilor regimului de la București, erau prevăzute acțiuni de amploare, precum: efectuarea de provocări, infiltrarea unor grupuri care să agite populația și să o folosească deopotrivă ca scuturi umane și ca fapt împlinit, concomitent cu pregătirea și punerea în operă a altor scenarii: revolte ale mulțimii în marile orașe ale

țării, ca urmare a regimului de austeritate impus de conducerea de la București, în speță de Nicolae Ceaușescu (austeritate care avea ca obiectiv achitarea datoriei externe, populația nefiind însă informată cu privire la natura și scopul acestui efort, fapt care a declanșat o stare de nemulțumire generală în rândul românilor) etc. Dușmanii României au folosit cum nu se poate mai bine această situație pentru a crea, în timp, un suport solid de revoltă populară, agitată de grupuri special pregătite, simularea unui atac aerian multistratificat, cu aeronave de tot felul, de la supersonice la elicoptere, deschederea focului de provocare a unei riposte masive și haotice din partea armatei (pentru a fi condamnată ulterior), sau simularea acestuia din puncte fixe sau mobile, pregătite din timp etc. Modelul respectiv a fost folosit și în declanșarea războiului din Irak, și în distrugerea Libiei, în „Primăvara arabă” și în războiul din Siria. Este meritul exclusiv al Armatei României că, în evenimentele din decembrie 1989 și în cele ulterioare, nu s-a ajuns aici.

c) Odată declanșat conflictul între puterea de la București și cei scoși în stradă, scenariul războiului împotriva României – pentru că de un război atipic în carne și oase este vorba –, au avut ca obiectiv strategic provocarea armatei să tragă în populație, astfel încât s-o scoată, pentru decenii (poate chiar pentru totdeauna), din inima și din sufletul națiunii, ca eroină a realizării României Mari, folosindu-se, în acest scop, un uriaș sistem de propagandă și diversiune. Profitând de faptul că unitățile militare n-au fost pregătite pentru a acționa într-un război de acest fel, și n-au folosit de la început sistemul de secretizare în actul conducerii și comunicării interne, iar sistemele de transmisiuni ale armatei au funcționat ca în vreme de pace, adversarii noștri au intervenit în mod profesionist în aceste sisteme vulnerabile, au introdus mesaje false și diversioniste, de dezinformare, de punere în mișcare a unor unități militare, în așa fel încât pe aliniamentele și în zonele hotărâte de acești criminali, să tragă unele în altele (ceea ce s-a și întâmplat în unele locuri), să se ridice aviația în aer și, astfel, rachetele și gurile de foc din sistemul apărării antiaeriene și rachetele KUB din dotarea armatelor să tragă în propriile avioane, amestecate printre norii de ținte false, iar avioanele, la rândul lor, să lovească, cu bombe, rachete și cu întregul armament de la bord, locurile din care se trage, autodistrugându-se astfel întregul sistem de apărare aeriană al țării.

Un val negru peste o rațiune albită de lașitate...

Cezar Adonis
Mihalache

S-a supărat ăla negru... Așa și?! „Ce e val ca valul trece”, nu?!... Sau de data asta nu?... Sau nu de data asta, și, mai ales, nu cu „ala negru”?... Nu cu pișcherul lipsă din „politically incorrect” -ul improvizat pe aripile unei rațiuni luate de vânt? Sau poate cu fundașul, centrașul, scundul sau înaltul din cei nezece mititei de pe banca de rezervă a echipei turce? De ce și de unde atâta isterie? Sau tocmai despre isteria provocată și întreținută trebuie să fie vorba? Despre faptul că numai mâine nu o sa ne mai lase ăștia pe stadioane decât cu dicționarul în buzunar? Iar pe arbitrii noștri cu lista de apelative permise în numele unui black lives matter care ar fi potrivit la fundul (la propriu, chiar!) lui lgbt bla bla...

Avem noi o vorbă potrivită pentru toate cele întâmplate cu „ăla negru” pe un stadion prea mic pentru frustrările și ignoranța lui... „E dată de gard!”... Dar ne-a prins cu șorțurile în vinele ipocriziei, lașității și fariseis-

mului. Pentru că noi nu știm și nu vrem să ne apărăm conașionalii. Și îi lăsăm lapidați cu șuturi din toate direcțiile, jucându-ne lives rolul de matter ca patibulari pe postul copilului de

chiar dacă știu de partea cui este adevărul...

Sebastian Colțescu nu este rasist. În schimb, „ăla negru”, care a ripostat cu acuze la adresa arbitru-

minge... Să aibă ăia mari ce să șuteze la poarta culpabilizării noastre...

În mediul vorbelor goale dintre turci și francezi, singurul care nu a greșit cu nimic este tocmai cel acuzat, condamnat și, probabil, cât de curând, executat în numele principiilor în care noi nu regăsim, dar în care ne gătuim glasul rațiunii din cauza unor cârpe... Acele veșnice ciozvărte de oficiali ce sar să-și fluture părerile

poate. Se vedea de departe cum îi supura ura în numele „străbunilor”. Cum era înțepat în inima de moroi de fotbal de sclavia străbunilor nesclavi. Cum îi urla în ureche vocea discriminaților cerându-i-se să ceară dreptatea lor.

Din nefericire, chiar dacă arbitru nostru a fost acuzat pe nedrept de rasism, nimeni nu a sărit să oprească această nebunie. Pentru că negrii lui „matter”-

care-nu contează trebuiau să izbucnească. Iar de mirare e doar faptul că abia acum s-a întâmplat.

Dar parcă nici prea isterizatului fotbalist nu e atât de vinovat. Pradă unei confuzii lingvistice, reacția lui e totuși de înțeles. Mai ales dacă nu are nici prea multă școală să-și umple golurile de judecată. Chiar și faptul că jignitul în presupunerile lui și-a revărsat fudulia înainte să vadă dacă nu cumva greșește este scuzabil pentru paginile lipsă ale inteligenței lui de dicționar minimalist. În fond, pe stadion nu joci fotbal cu tomul polilingvistic în brațe. Nu stai cu translatorul la ureche și nici de pe banca de rezervă nu-ți suflă nimeni corecturile de „stilistică”.

Ofensatoare în toată această miuță de-a rasismul este reacția oficialilor noștri. De la colegii de breaslă ai arbitruului la ministrul slip-online. Care au sărit tot pe al nostru, au aruncat în el, nu cenușa, ci leșia imposturii lor, gata să-i ia capul nesuspusului doar să nu-și piardă ei rostiuala arbitrajului internațional. Banii. Și care s-au apucat să își ceară scuze pentru o nefaptă... Să se facă preș, nu pentru

„blackul” care până acum nu a reușit să se dovedească „lives matter” pe la noi, ci pentru capul plecat în fața turcilor...

Or, idiotenia oficialilor noștri va fi tocmai cea care va conta. Nu cuvintele unui om care doar l-a indicat dintr-o mulțime pe „ăla negru”. Iar trist nu e faptul că un negru val de impostură s-a pornit și spre noi. Ci felul în care noi permitem ca o mazăgă de culoarea lașității să se așeze peste orice rațiune... Probabil doar pentru ca dicționarele să devină compendii explicative ale exprimării în afara aceluia limbaj ce va ajunge a fi decis drept „politically correct” pentru ca politrucii epigoni ai patibularilor de limbă să-și găsească locul potrivit pentru a prelua și șuta cu acuzațiile de discriminare ale altora.

Discriminare, dară? Nu! Doar nebunia socială a unei lumi diseminând ură, lașitate, ignoranță, neghibie...

De ce mai votăm...

George
Petrovai

De ce se mai votează în România postdecembristă, când este evident pentru oricine că lucrurile nici pomeneală să se îndrepte (omul de rând o duce tot mai greu, datoria externă a devenit înfricoșătoare și crește în continuare, economia pandemică este la pământ, cultura, educația, sănătatea și cercetarea de-abia mai suflă, prestigiul țării nu-i preocupă câtuși de puțin pe politrucii, planul moral-spiritual este neîncetat îmbăloșat de leprele cu ifose patriotarde, necinstea, impostura și trădarea se simt ca-n sânul lui Avraam pe aceste meleaguri) și când se știe prea bine că rezultatul final al scrutinului nu depinde nicicât de elanul democratic al alegătorilor (pe cât de bine intenționați, taman pe-atâta de creduli), ci este la mâna serviciilor secrete din fiecare țară, care la rândul lor sunt în slujba globaliștilor și al guvernului mondial dirijat de aceștia?!

Iată câteva argumente redutabile în sprijinul afirmațiilor de mai sus:

1) Suspendatul Traian Băsescu (în anul 2012) a revenit la Cotroceni nu fiindcă asta a fost vrerea românilor la referendum, ci grație promptei intervenții a necușerului Joe Biden, vicepreședintele Statelor Unite la acea vreme, și – desigur – cu consistentul preț politico-financiar, plătit indirect de întregul popor român;

2) Total necunoscut ca politician, Emmanuel Macron, angajat la una din băncile lui Rothschild și – deci – omul globaliștilor, devine în 2017 stupefiantul președinte al Franței;

3) Extrem de dubioasa Angela Merkel (marxistă, fosta șefă a tinerilor comuniști din Germania răsăriteană, membră a securității STASI din fosta

Republică Democrată Germană), în mod neclar-surprinzător se bucură la un moment dat de protecția cancelarului Helmut Kohl, fapt care o va propulsa pentru patru mandate în înalta funcție de cancelar al Germaniei și de prim sforar al politicii europene, calitate în care va duce la îndeplinire planul Kalergi de metisare a europenilor prin încurajarea,

dorit nemții, iar odată cu ei și oculta mondială, nicidecum pentru că l-ar fi dorit românii (cel puțin în primul mandat de pomină pentru țară și poporeni);

5) Maia Sandu, cică proeuropeană (adică numai în timpul liber basarabeancă și/sau româncă), a fost făcută președinta Republicii Moldova de tandemul germano-rus, firește, cu deplinul acord demonocratic al americanilor;

6) Având probe zdrobitoare în ceea ce privește megafrauda la care s-au dat democrații la recente alegeri pentru funcția supremă în stat, Donald Trump nu se dă bătut, ci speră că oamenii legii vor da dovadă de corectitudine și imparțialitate în judecarea acestui caz fără precedent în istoria Statelor Unite. Ad-judecarea în acest chip insolit a celui de-al doilea mandat pentru Casa Albă, ar însemna o triplă reușită: victoria lui D. Trump în lunga confruntare cu Joe Biden (prin extensie, izbânda naționaliștilor în încheștarea cu globaliștii), apoi substanțiala victorie a Justiției asupra aparențialului creat de presa aservită, care astfel

ba chiar prin impunerea cotei de imigranți musulmani și africani pentru toate țările membre;

4) Marele neliberal Klaus Werner Iohannis (ce naiba are în comun acest sas greoi și limitat cu liberalismul interbelic, respectiv cu remarcabilii regi Carol I și Ferdinand?!), a ajuns președintele scremut al României pentru că asta au

va face demna dovadă că pentru ea contează doar sentința dreaptă, și – în sfârșit, dar nu în ultimul rând – strălucita victorie obținută de democrația americană în lupta cu adversarii (mai ales cu globaliștii).

N.B.: Pe 7 decembrie 2016 am scris articolul *De votăm sau nu votăm, rău-n și mai rău schimbăm! Între timp, situația României și a grosului românilor s-a înrăutățit simțitor (ultimul loc din Uniune la tot ce înseamnă nivelul general de trai, economia vreaște, pădurile decimate în continuare, circa jumătate din pământul țării înșfăcat/cumpărat de străini, cel mai mare exod din întreaga noastră istorie etc.), așa că răul din urmă cu patru ani, astăzi a devenit cataclism.*